

Marianne Toxboe

Efterladt

MARIANNE TOXBOE

EFTERLADT

Roman

SAXO Publish

Efterladt foregår i efterkrigstidens Danmark og i New York i årene fra 1945 og frem til 1961. Efterladt er fortættelsen af Skyggespil og er 2. bind i trilogien om den 17-årige Maja Niemanns dramatiske liv og udviklingshistorie.

Romanen er fiktiv, ingen af karaktererne har eksisteret i virkeligheden, men fortællingen udspiller sig i en autentisk, historisk ramme. Som sådan fungerer romanen både som en spændingsroman, en familiekrønike og en historisk fortælling om menneskelivets dilemmaer og hverdagslivets dramatiske begivenheder under og efter anden verdenskrig

1945

Kapitel 1

Et barn skifter hænder

Ingeborg knugede hænderne omkring hanken på den lille babykurv. Hun sad yderst på droskens sæde og lænede sig indimellem frem og strakte hals. Endnu var der intet børnehjem at se.

- Jeg tror snart, vi er her, Frederik.

Frederik sad helt ubevægelig. Hans alvorlige ansigt røbede intet om den indre uro, der var ved at underminere hans selvkontrol. Hænderne holdt han i ro ved at lade dem hvile oven på den gamle, slidte dokumentmappe, han havde i skødet. Hans blik var fikseret på kuskens ryg, der bevægede sig rytmisk fra side til side i takt med hestens trav.

Ingeborg skævede til ham.

- Det er da et smukt sted, hun bliver passet, Frederik, det må du da medgive mig. Det er da godt, det ikke er inde i København.

Frederik rettede på sin flip. Der var en efterårsagtig kølighed i luften. Den ene hest løftede halen og lod en serie af hestepærer dumpe ned på vejen. Frederik drejede hovedet lidt og rettede sit blik mod hesten. Det lugtede ikke. Men det tæppe, de havde over deres ben, lugtede umiskendeligt af hest. Så nikkede han nærmest umærkeligt uden at tage øjnene fra hestens bagdel.

- Nu varer det ikke så længe, sagde kusken, der havde fornemmet uroen på bagsædet. Ingeborg smilede taknemmelig til ham og satte sig tilbage i sædet. Hvor havde hun dog længtes efter dette øjeblik.

Tabet af deres første og eneste barn havde efterladt dybe sår i Ingeborgs sjæl. Under den ufrivillige forløsning havde hun været tæt på at forbløde. Lægen havde med stor medfølelse eksekveret dommen: Hun ville for altid være ufrugtbar. Frederiks ansigtsudtryk var det, der stod skarpest i hendes erindring. Skyldfølelsen sad dybt i hende. Moderskabet var en hellig pligt, og hun var gold.

Den ulykkelige hændelse kunne kun være et udtryk for Guds vrede, mente Frederik. Så den lille menighed i Indre mission havde stået ved deres side og bedt om tilgivelse for deres synder.

Men så pludselig var deres lykke vendt. Det var den dag, Frederik fik et tegn fra Gud. De havde i radioen fortalt om det stigende antal børn, der i efterkrigstiden var blevet efterladt på børnehjemmene, uden en far og mor til at tage sig af dem. Problemet var opstået, fordi alt for mange unge kvinder, i deres vildfarelse, var kommet galt af sted under krigen.

Frederik havde følt kaldet, der senere var blevet til en dyb, indre vished.

- Det skal være vores bod Ingeborg, havde han sagt.

- Vi må tilbyde en af disse sølle, små eksistenser en kristen opdragelse og en anstændig fremtid. Og menigheden vil vide, at deres bønner er hørt. De vil se det som en uselvisk og barmhjertig gerning, havde han højtideligt tilføjet.

Ingeborg huskede, at hun havde siddet helt stille og holdt vejret. Hun havde vidst, at øjeblikket var dyrebart, og at Frederiks pludselige åbenbaring og klarsyn ikke måtte forstyrres. Det eneste, hun havde tænkt på, var, at nu skulle det måske alligevel lykkes for hende at blive mor.

For Ingeborg var den lille pige, de var på vej ud for at hente, svaret på hendes bønner. Hun var fyldt af en lykkefølelse, hun slet ikke turde dele med Frederik. For dybest set var det jo slet ikke noget, hun havde fortjent.

Kusken sænkede farten og drejede til højre ind ad en lang allé. Pludselig lå børnehjemmets aristokratiske bygninger foran dem. Det lignede et gammelt herresæde og var omgivet af en stor, smuk park.

Kusken standsede foran den store trappe, der ledte op til en massiv indgangsdør.

Fra et af de store vinduer på første sal havde forstanderinden, frøken Wichman, holdt øje med drosken, der var på vej op ad alléen, og med de to mennesker på passagersædet. Hun så på sit ur.

- Punktlige mennesker, hviskede hun lavmælt til sig selv.

Fra adoptionspapirerne vidste hun, at parret havde mistet et barn og ikke kunne få flere. Hun havde mærket sig Frederik Svendsens profession: Kirketjener og bestyrelsesmedlem i Indre missions menighed i Aarhus.

På skrivebordet stod den lille kurv, som Maja Niemann havde efterladt. Oven på det smukke tæppe i glade farver lå det skrin, der indeholdt Majas personlige breve til sin bortadopterede datter.

Frøken Wichman huskede tydeligt mødet med den sårbare, unge kvinde. Maja Niemanns håb havde været, at brevene ville give hendes datter en forståelse for det svære valg, hun havde truffet. Og ikke mindst, at hendes adoptivforældre en dag ville udlevere brevene, der gav hendes datter kendskab til sit biologiske ophav.

Frøken Wichman sukkede. Hun var ikke sikker på, at den unge, kreative kvinde ville have valgt de adoptivforældre, der nu var på vej for at hente Anna. Hvis hun vel at mærke

havde haft mulighed for at vælge. Nå, man måtte trøste sig med, at barnet ville få en tryk opvækst og kristen opdragelse. Mere kunne man vel ikke forlange. For øvrigt var det slet ikke hendes lod at dømme nogen som rigtige eller forkerte forældre.

Barneplejersken bankede på døren.

- Ja?

- Hr. og fru Svendsen er kommet for at hente Anna.

- Godt, har I gjort Anna klar?

Barneplejersken nikkede.

- Så må De gerne sende hr. og fru Svendsen ind på mit kontor, vi kommer ud og henter Anna om et kvarters tid.

Frederik og Ingeborg hilste lidt stift på frøken Wichman, der bad dem tage plads i sofahjørnet på hendes kontor. De tog taknemmeligt imod den kop te, frøken Wichman tilbød dem.

- Jeg ved jo, at De nok er utålmodig efter at se Deres lille pige, nu hvor alle formaliteter er i orden. Men jeg synes lige, jeg ville give Dem mulighed for at få besvaret de spørgsmål, der måske er opstået undervejs.

Frederik rømmede sig.

- Er barnet døbt?

- Ja, vi foretager altid en foreløbig dåb for en sikkerheds skyld. Barnet er døbt Anna, efter moderens ønske. Hun blev født på Rigshospitalet den 20. februar, så hun er nu lidt over seks måneder gammel. Det står dem frit for at ændre navnet, og hun skal naturligvis bære Deres efternavn. Det er almindelig praksis, at adoptivforældrene døber barnet igen.

- Kender De noget til barnets forældre?

- Moderen hedder Maja Niemann. Hun er en velbegavet kvinde, der kommer fra en god familie. Anna er født uden for ægteskab. Moderen var alene og ønskede ikke at opgive

faderens navn. Derfor er faderens identitet beskrevet som ukendt i Annas papirer. Hendes største ønske var, at Anna kunne vokse op i et trygt miljø med både en far og en mor omkring sig.

Frøken Wichman gav plads til parrets reaktion. Da de ikke umiddelbart syntes at have nogen kommentarer, fortsatte hun:

- Det var en meget vanskelig beslutning for moderen at give sit barn fra sig, så hun bad mig give jer det skrin, der ligger øverst i den lille kurv, hun har lavet. I skrinet ligger nogle breve til Anna, som Maja Niemann håbede på, at I vil udlevere til hende på et passende tidspunkt. Brevene vil give Anna kendskab til sit biologiske ophav og til hendes mors bevæggrunde.

Frederik Svendsen rømmede sig igen.

- De kan være helt sikker på, at vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for at tilbyde vores datter et godt hjem og en kristen opdragelse.

Ingeborg nikkede samtykkende og beundrede i det skjulte det smukke tæppe, der lå i kurven. Hendes øjne skinnede af forventning.

- Jamen, hvis ikke De har flere spørgsmål, så synes jeg, De skal tage kurven fru Svendsen, så går vi ind og finder Anna.

I et lokale ved siden af ventede en barneplejerske med Anna på armen. Hun var klædt i det tøj, som Maja Niemann havde sendt med sin nyfødte datter.

- Hun er et dejligt barn, fru Svendsen, vi kommer til at savne hende, sagde barneplejersken og lagde Anna i Ingeborgs favn.

Ingeborg så betaget ind i et par store, blå og nysgerrige øjne. Anna rakte ud efter hendes halskæde og gengældte hendes smil.

- Se Frederik, er hun ikke smuk?

Frederik sendte mor og barn et lille, afmålt smil. Umiddelbart havde han svært ved at forholde sig til den lille bylt, Ingeborg havde i favnen, men han kunne se hendes lykke og var tilfreds.

Ingeborg mærkede den lille piges overraskende stærke greb omkring sin lillefinger og fornemmede pludselig barnets afhængighed og sårbarhed. Ansvar, der var lagt på hendes skuldre, var et kort øjeblik ved at kvæle hende. Hun forstod, at deres fælles lykke ville være forbundet i al fremtid, og at det dybest set var det, der ville give hendes liv mening. Ingeborg fik blanke øjne. Barneplejersken smilede opmuntrende til hende.

- Hun har fået den mad, hun kunne spise lige nu. Hvor lang tid skal De rejse for at komme hjem?

Ingeborg så spørgende på Frederik.

- Vi er nok først hjemme hen under aften.

- Hvis jeg kan få de sutteflasker, De har taget med, så vil jeg fylde mælk på dem, så De har til turen hjem.

- Hvor har du gemt sutteflaskerne, Ingeborg?

- I den kurv vi havde med, den står der på stolen, sagde Ingeborg og pegede uden at tage øjnene fra Anna.

- Men så behøver vi vel ikke den anden kurv?

- Den kan vi altid få brug for. Og også det smukke tæppe, hendes mor har lavet. Vi sætter bare vores egen kurv inden i, den er lidt mindre, sagde Ingeborg bestemt.

Barneplejersken forlod rummet med de to sutteflasker. Frøken Wichman iagttog det unge forældrepar. Hun var ikke i tvivl om, at Ingeborg ville blive Annas beskytter, og at hun

ville elske hende af hele sit hjerte. Den lidt tillukkede og indadvendte Frederik var ikke helt så nem at blive klog på.

- Har De lyst til at prøve, hvordan det er at skifte Anna, spurgte frøken Wichman.

- Ja hvis det ikke er nogen ulejlighed. Ingeborg så spørgende på Frederik, der nikkede bifaldende.

Da barneplejersken dukkede op, bad hun Ingeborg følge med ind i det tilstødende rum. Uden for Frederiks synsfelt glemte Ingeborg hurtigt sin usikkerhed. Inden længe var de to kvinder optaget af en samtale om Annas vaner og små særheder.

- Hun er glad for at have en ble i favnen, når hun skal sove. Og se, hun sutter på sin tommelfinger. Det gør hun altid, når hun er træt. Vi har prøvet, men vi kan ikke få hende til at tage en sut. Barneplejersken svarede smilende på Annas pludren og lod kærtegnende sin finger glide ned over Annas kind.

- Hun skal have mad hver fjerde time. Vi er lige begyndt at give hende vælling, så hun kan sove lidt længere om natten. Men hvis hun græder, skal De selvfølgelig finde ud af, om det er, fordi hun skal skiftes. Det kan også være, fordi de første tænder er på vej. Men jeg går ud fra, at de får besøg af sundhedsplejersken. Hun vil vejlede Dem i alle de små spørgsmål, der kan opstå undervejs. Hvis De har lyst, kan De prøve at skifte hende nu.

Ingeborg fjernede lidt usikkert den snavsede ble.

- Husk at skylle bleerne, inden de kommer i kogeкарret. De skal have en særlig spand, hvor de samler de snavsede bleer. Barneplejersken skubbede en spand hen til Ingeborg.

Mens Ingeborg skiftede Anna, fik hun instruktioner om, hvordan hun skulle pleje Annas hud og støtte og stimulere hendes udvikling.

- Hun har en masse energi og heldigvis en masse appetit på livet. De vil opdage, at hun er grådig, når hun spiser. Så hun er lidt tilbøjelig til at få luft i maven. De kan hjælpe hende ved at lægge hende på maven, hen over Deres ben, når De sidder med hende. Hvis De banker hende let på ryggen og masserer hende lidt, så plejer det at hjælpe. Barneplejersken tog Anna op og lagde hende hen over skulderen.

- Sådan kan De også gøre. Det kan være, hun skal af med en lille bøvs...

Ingeborg og barneplejersken var helt optaget af deres snak om Annas pleje og udvikling. Imens gik Frederik lidt rastløst omkring, og så med jævne mellemrum på sit lom-meur. Da Ingeborg stadig udeblev, satte han sig i vinduesni-chen, så han kunne holde øje med trafikken på alléen op til børnehjemmet. Efter en rum tid fik han øje på drosken og drog et lettelsens suk. Endelig kunne han give efter for sin utålmodighed. Han rejste sig og gik ind til Ingeborg i det tilstødende rum.

- Ja, men hvis damerne er færdige, så tror jeg, vi skal se at komme af sted. Jeg ser, at drosken venter dernede.

Ingeborg så på Frederik. Hun havde afbrudt sig selv midt i en sætning.

- Ja, selvfølgelig Frederik.

- Vi har jo mange derhjemme, der kan hjælpe dig, Ingeborg, tilføjede han, da han så, at Ingeborg var ked af at opgi-ve den samtale, hun var i gang med.

- Og De er selvfølgelig meget velkommen til at ringe, hvis der er noget, De bliver i tvivl om, sagde frøken Wichman og gav dem begge hånden.

Barneplejersken tog Anna ud af favnen på Ingeborg og lagde hende i kurven sammen med lidt legetøj og de to fyldte sutteflasker. Ingeborg takkede for hjælpen. Frederik

nikkede og tog kurven. Med Frederik i front og Ingeborg trippende efter sig gik de ud til den ventende droske.

Det blev sent, inden de nåede frem til den lille tjenestebolig i Aarhus. Ingeborg var ved at segne af træthed. Anna havde grædt utrøsteligt den sidste time, og Ingeborg anede ikke, hvad hun skulle gøre for at stille hende tilfreds. Lettelsen var derfor stor, da hun så, at tre af menighedens unge mødre ventede dem som en helt lille velkomstkomité.

De kikkede nysgerrigt ned i kurven og hjalp den lille familie inden døre. En af kvinderne tog Anna op og snusede til hendes bagdel.

- Der er vist bid, sagde hun smilende. Kan vi skifte hende i køkkenet?

Ingeborg nikkede og slog puslebordet ud. Hun fyldte en lille skål med tempereret vand og fandt de pusleting frem, de skulle bruge. Imens de skiftede Anna, lunede hun mælken på komfuret. Mæt og træt af den lange rejse faldt Anna kort efter i søvn i hendes arme.

Ingeborg rejste sig lettet og gik, fuldt af de nysgerrige kvinder, ind i soveværelset for at lægge Anna. Den lille vugge ved siden af ægtesengen havde været klar længe. Kvinderne så smilende på hinanden. Så listede de lydløst tilbage i køkkenet.

- Hun sover nu. Hvor er hun dog et dejligt barn, Ingeborg. Hvad hedder hun?

- Anna. Jeg synes, det er et smukt navn. Vi har ikke snakket om det endnu, men jeg synes, hun skal beholde det navn, når hun skal døbes. Vi kan jo bruge min svigermors navn som mellemnavn.

Ingeborg så spørgende på Frederik.

- Lad os tale om det i morgen min ven, lige nu tror jeg, vi alle sammen trænger til at komme til ro.

- Vi har sat suppe parat til jer, den skal bare varmes. Og vi kommer og kikker til dig igen i morgen! Kvinderne rejste sig.

Ingeborg takkede for deres hjælpsomhed og fulgte dem ud til hoveddøren.

Alene i køkkenet varmede og serverede Ingeborg suppen. På gulvet stod den kurv, de havde fået med fra børnehjemmet. Ingeborgs øjne fangede den blå pose med skrinet i.

- Hvor skal vi gemme skrinet, Frederik?

- Jeg vil først undersøge, hvad der står i brevene. Hvis min mistanke er rigtig, er barnets far tysk. Hvorfor har moderen ellers undladt at fortælle, hvem faderen er? Hvis det er rigtigt Ingeborg, så kan ingen være tjent med at læse de breve. Så må vi slette alle spor. Hvis vores søgnebørn finder ud af, at vi har adopteret en tyskerunge, vil både vi og den lille pige blive lagt for had.

- Vi behøver jo ikke at fortælle det til nogen, Frederik. Vi kan jo altid tage stilling senere. Måske falder det hele til ro.

- Folk vil se med velvilje på vores lille pige, hvis de ved, at det er et lille, forældreløst barn, vi har adopteret. Og Anna vil ikke ane uråd. En tysk far volder problemer, sagde Frederik i en tone, der ikke tålte modsigelse.

Frederik rejste sig og tog kurven med det lille skrin.

- Gå nu til ro, Ingeborg, jeg skal nok tage mig af det.

- Kurven, Frederik. Kurven og tæppet vil jeg gerne beholde.

- Frederik nikkede, tog skrinet og satte kurven fra sig.

Barmhjertighed, tænkte Ingeborg, mens hun satte tallerknerne hårdt ned i vasken for at vaske dem op. Frederiks barmhjertelighed er åbenbart afhængig af, hvilken næste der har behov for at modtage den. Men hun sagde ingenting.

Anna klynkede. Ingeborg lod tallerknerne stå og satte sig ind ved siden af vuggen. Hun skubbede den langsomt vuggende frem og tilbage, mens hun sagte nynnede en vise, hun havde lært af sin mor. Kort efter sov Anna igen.

Dagen i dag vil jeg aldrig glemme, tænkte Ingeborg. At blive mor var at udleve sin bestemmelse. Og som mor ville hun blive en del af fællesskabet i den lille menighed. Hun skulle ikke længere føle sig udenfor. Ingeborg smilede for sig selv og gik ud for at gøre sig klar til natten.

Morgenen i køkkenet var anderledes, end den plejede at være. Frederik skævede irriteret til Ingeborg, der havde travlt med at give Anna mad.

- Er havregrøden snart færdig, Ingeborg. Frederik trommede utålmodigt i bordet. Jeg har mange ting at gøre i dag.

- Om et øjeblik Frederik.

En halv time senere satte de sig endelig for at spise morgenmad sammen.

- Jeg er nødt til at spise morgenmad noget tidligere, sagde Frederik utilfreds.

- Jeg ved det Frederik, men jeg skal lige finde ud af, hvordan jeg skal gribe det hele an.

Frederik accepterede hendes forklaring. De spiste lidt i tavshed.

- Nå, fandt du så ud af det med Annas far i går?

- Det var, som jeg regnede med. Jeg har pakket skrinet ned i affaldssækken og bundet den forsvarligt til. Jeg tænker, at jeg brænder det hele af, når jeg kommer hjem i aften.

- Hvad skrev hun da?

- Det var én stor tilståelse af det syndige forhold, hun har haft til en tysk soldat. Skændigt. Det skal vi forskåne vores lille pige for. Ingeborg nikkede og opgav at sige ham imod.

Da Frederik var taget af sted, gik hun ud til det hjørne i haven, hvor affaldet blev brændt af. Og der stod sækken ganske rigtig. Ingeborg løsnede, med stor tålmodighed, den stramme knude, Frederik havde bundet, og fandt hurtigt den blå pose med det lille skrin. Hun tog det lille skrin ud af posen og erstattede det med en gammel cigarkasse, som tidligere havde været brugt til at samle elastikker i.

Så bandt hun omhyggeligt sækken til igen og placerede den præcist det sted, hun havde fundet den. Ud fra sin bedste overbevisning var der ingen, der kunne se, at nogen havde rørt sækken.

Ingeborg så sig omkring og skjulte skrinet i sin uldtrøje. Hun bestemte sig til at gemme den på tørreloftet.

Døren bandt, men gav sig, da den havde fået et lille spark i nederste, venstre hjørne. Der lugtede fugtigt og hengemt. Lidt dagslys slap ind igennem et lille vindue i gavlen. Ingeborg lod døren stå åben og trak en gammel stol hen til vinduet. Hun lyttede opmærksomt efter lyde fra huset nedenunder, inden hun satte sig. Anna sov stadigvæk. Alt var stille.

Da hun, med rystende hænder, åbnede det lille skrin, var det første, hun fik øje på, en lille medaljon. Ingeborg åbnede den og studerede billedet af den unge kvinde nøje. Det var altså Annas mor. Billedrammen i den anden side var tom. Faderen, tænkte Ingeborg, og gav sig til at læse det øverste brev i skrinet.

København, den 12. maj 1945

Kære Anna

Når du læser dette brev, er det, fordi du er blevet så gammel, at du har krav på at få at vide, hvem dine biologiske forældre er...

I skrivende stund er du kun tre og en halv måned gammel. Det er vanskeligt at vide, hvor jeg befinder mig om 18 år, men

jeg er sikker på, at du kan finde ud af det. Marie Niemann, som bor i Lundsgade på Østerbro i København, er min faster. Hun vil vide det.

At bortadoptere dig har været en meget svær beslutning, og jeg har det rigtig dårligt med, at jeg ikke ved, hvor du kommer hen og heller ikke senere har mulighed for at få det at vide. Men sådan er betingelserne. Jeg håber af hele mit hjerte, at du har fået nogle gode, kærlige forældre, der tager sig godt af dig.

I æsken har jeg lagt de dagbøger, jeg skrev hver dag i den svære periode. Måske kan du have glæde af at læse dem. Jeg vedlægger også en medaljon med et billede af mig selv. Desværre har jeg ikke noget billede af din far...

Et gennemtrængende hyl nåede Ingeborg på loftet. Hun kikkede sig febrilsk omkring for at finde et gemmested til skrinet. Inderst inde under skunken stod der en gammel sæk, der indeholdt noget brugt tøj, der burde være smidt ud. Ingeborg lagde skrinet ned i bunden af sækken og skyndte sig ned ad trappen.

I det øjeblik hun kom ned i entréen, gik hoveddøren op. Døren til loftet stod stadigvæk åben. Frederik kiggede forundret på hende.

- Har du været på loftet Ingeborg? Barnet græder!

Ingeborgs hjerte hamrede i brystet på hende.

- Jeg har hørt det Frederik. Jeg ville bare se, om vi havde en ekstra balje til Annas bleer. Ingeborgs kinder blussede.

- Du er tidligt hjemme, har du glemte noget?

Frederik så opmærksomt på Ingeborg. Hun virkede så hektisk. Så slog han det hen. Det var jo hendes første dag alene som mor.

- Jeg glemte Annas papirer. Jeg ville skrive hende op til dåben.

Ingeborg nikkede.

- Når Anna har spist, går jeg en tur med hende i barnevognen. Hvornår er du hjemme til frokost?

- Cirka halv et vil jeg tro. Men jeg har kun en halv time.

- Jeg skal nok have din frokost parat.

Ingeborg fortsatte ind til den grædende Anna. Hun havde glædet sig til at køre en tur gennem byen med barnevognen og kunne næsten ikke vente med at vise hende frem. Barnevognen havde hun lånt og brugt lang tid på at gøre i stand.

Nu sad Anna veltilfreds i sin sele, godt støttet i ryggen af en masse puder. Hun fulgte opmærksomt med i alt det nye, der skete omkring hende, og det var ikke svært for de forbipasserende at lokke et smil frem på Annas ansigt. På vej hjem faldt hun i søvn, og Ingeborgs tanker vendte tilbage til brevet på tørreloftet. Der var mindst en time, til at Frederik kom hjem. Hun kørte barnevognen ind i køkkenet og undgik behændigt at vække Anna. Så listede hun lydløst op på loftet for at genoptage sin læsning.

... Din far var læge og tysk soldat under besættelsen i Danmark. Vi mødtes tilfældigt, fordi han hjalp mig, da jeg blev indblandet i et trafikuheld. Han besøgte mig på hospitalet, og vi forelskede os i hinanden.

Det, at din far er tysk, og jeg er dansk, var et stort problem under krigen. Der var kærlighed mellem en dansk kvinde og en tysk mand forbudt. Nogle så det som landsforræderi, for man måtte selvfølgelig ikke elske fjenden. For os var det en hemmelig kærlighed...

... Da jeg blev gravid, kunne jeg ikke komme i kontakt med din far, som var meldt savnet. Den gang blev man ikke accepteret som enlig mor i Danmark, og slet ikke hvis barnets far var

tysk. Vi ville blive stemplet begge to og komme til at sidde i dårlige kår.

Ud over at være tysk og læge var din far en meget intelligent, smuk og dejlig mand med masser af ønsker for en fredelig fremtid. Hans familie var fra Dresden i Tyskland og ejede et gods med store jordbesiddelser. Men mange i hans familie døde under krigen, og de fleste måtte flygte, da russerne rykkede frem. Jeg vedlægger hans afskedsbrev til mig.

... Kæreste Anna. Vær dig selv, vær ærlig, og forfølg dine drømme. Sådant sagde min faster Mille altid til mig, og det er hermed givet videre. Tag hensyn til andre mennesker, men lig ikke under for andres normer. Forsøg at gøre det, du i situationen selv synes, er det rigtigste. Vær flittig og arbejdsom, og forvent ikke, at andre skal skabe din lykke. Det er de råd, jeg vil give dig ud fra de erfaringer, jeg indtil nu har nået at skabe mig. Til sidst vil jeg ønske dig et langt og lykkeligt liv.

Mange kærlige tanker og ønsker,

Din biologiske mor – Maja Niemann

Ingeborg sad længe med brevet i hånden. Mellem linjerne læste og genkendte hun Majas fortvivlelse over at miste sit barn. Da hun stod med lille Anna i armene, havde hun følt en lykke, hun ikke troede, var mulig. Var det ikke straf nok for den unge kvinde, at hun skulle afgive sit barn? Var det, hun havde gjort, så slemt, at hun ikke kunne bede om tilgivelse? Hvad berettigede dem til at forhindre den unge kvinde i nogen sinde at gense sit barn?

Ingeborg syntes ikke, hun kunne tillade sig at lyve over for Anna, og tog en hurtig beslutning. Hun ville gemme skrinet på et sikkert sted og siden vende tilbage og læse de andre breve. Når tiden var inde, ville hun fortælle Anna sandheden. Men ind til videre var hun afhængig af Frederik og af menighedens støtte og accept af Anna. Hun ville be-

kræfte Frederiks historie om, at Anna var forladt af ukendte forældre. En lille hvid løgn. For Annas skyld.

Ingeborg lagde skrinet tilbage i den gamle sæk. Hun placerede sækken inde bag nogle kasser længst inderst inde i skunken, og forlod loftet.

Læs mere: <http://www.saxo.com/item/21569787>